

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 8Co/173/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614205331  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8614205331.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobkyne S. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. riadok XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 4.386,32 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 16.2.2015, č.k. 8C 48/2014-159, takto jednohlasne

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v sume 203,26 Eur a žalovaný je p o v i n ť ich zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku do rúk alebo na účet advokáta JUDr. Igora Šafranka.

### o d ō v o d n e n i e :

Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.386,32 Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 464,46 Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet jej právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta, a zaplatiť na účet Okresného súdu Svidník súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 263 Eur podľa položky č. 1 písmeno a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch a to do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalobkyňa konala pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 23.02.2006 (ďalej len „ZoSÚ“), ako aj § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že prejednaniu veci bráni prekážka veci rozhodnutej (res iudicata) s poukazom na to, že legitímnosťou všetkých zmluvných podmienok, resp. zmluvy o úvere č. XXXXXXX ako celku, sa už zaoberal rozhodcovský súd, k tomu súd prvého stupňa uviedol, že je síce pravdou, že vec bola predmetom konania pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., ktorý vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. SR 6089/06 zo dňa 04.12.2006, z obsahu rozhodcovského rozsudku súd zistil, že právomoc rozhodcovského súdu bola daná dohodou uvedenou v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Nároky priznané uvedeným rozhodcovským rozsudkom boli vymáhané v exekučnom konaní Okresného súdu Svidník vedenom pod sp. zn. 3Er/147/2007,

príčom uznesením č.k. 3Er/147/2007-3 zo dňa 18.11.2013 Okresný súd Svidník vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky. Uvedené uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn.. 19CoE/54/2014 zo dňa 26.06.2014. Podľa názoru súdu vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej zmluvy nemal rozhodcovský súd právomoc vo veci konať a rozhodnúť rozhodcovským rozsudkom. Takýto rozhodcovský rozsudok súd považuje za nulitný, t.j. akoby nebol vôbec vydaný, a teda nebol spôsobilý založiť prekážku res iudicata.

Z obsahu zmluvy o úvere č. 8400768 zo dňa 23.02.2006 je evidentné, že táto formulárová zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pričom ide o povinný (zákonom vyžadovaný) údaj, absenciu ktorého priamo zákon (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ) sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. V dôsledku toho, že zmluva je považovaná za bezúročnú a bez poplatku, žalovaný nemá právny nárok na žiaden úrok a ani poplatky plynúce z tejto úverovej zmluvy, a tak plnenie nad rámec istiny je majetkovým prospechom získaným plnením bez právneho dôvodu - bezdôvodným obohatením.

Navyše súd prvého stupňa poukázal na tú skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 11C/42/2012-46 zo dňa 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/219/2013-91 zo dňa 21.08.2014 bolo určené, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve s obdobným znením, o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a ako taká je absolútne neplatná. Aj s poukazom na túto skutočnosť mal súd za to, že plnenie na základe tohto (absolútne neplatného) zmluvného dojednaní zakladá bezdôvodné obohatenie.

Bezdôvodným obohatením je aj plnenie úrokov z omeškania (k čomu bola žalobkyňa zaviazaná rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 6089/06 zo dňa 04.12.2006). Ako je vyššie konštatované, uvedený rozhodcovský rozsudok je nulitným právnym aktom (paaktom) a ako taký je nezáväzný. Úrok z omeškania, ktorý mala žalobkyňa zaplatiť, súd prvého stupňa hodnotil ako nárok, ktorý sa prieči dobrými mravmi, a teda je neplatný (§ 39 OZ). Výška úroku z omeškania bola totiž jednostranne určená žalovaným ako dodávateľom a to v bode 6 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vo výške 0,25% z dlžnej sumy denne, t.j. 91,25% ročne. Táto výška niekoľkonásobne prevyšuje zákonný úrok z omeškania, a tak súd zmluvné dojednanie o určení tohto úroku z omeškania považuje za absolútne neplatné.

Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným súd prvého stupňa uviedol, že pri bezdôvodnom obohatení musí súd prihliadať v zmysle citovaného § 107 ods. 1 a 2 OZ tak na uplynutie subjektívnej lehoty (dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil) ako aj objektívnej lehoty (tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, desať rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo). Vo vzťahu k subjektívnej lehote žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela v septembri minulého roka, pričom v konaní nebolo preukázané, že by toto tvrdenie nebolo pravdivé. Pre absenciu akéhokoľvek dôkazu opaku tak súd nemohol považovať námietku premlčania z hľadiska subjektívnej premlčacej lehoty za dôvodnú. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu tak súd má za to, že žalovaný ako nebankový subjekt dlhodobo poskytujúci úvery (vrátane úverov spotrebiteľských) vo veľkom rozsahu má povinnosť poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzatváraných žalovaným (vrátane predmetnej zmluvy o úvere) sú formulované žalovaným ako dodávateľom, a preto žalovaný zodpovedá za ich obsah a za to, aby boli v súlade s kogentnými ustanoveniami právnych predpisov. Povinnosť uvádzať v zmluvách o spotrebiteľských úveroch údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov bola zavedená zákonom č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 2 písm. g/) účinným od 01.10.2001 a teda ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (23.02.2006) existovala takmer 4 a pol roka. Za tohto stavu súd hodnotí neuvádzanie tohto povinného údaju zo strany žalovaného ako konanie úmyselné. Taktiež aj bezdôvodné obohatenie získané takýmto postupom hodnotí súd ako bezdôvodné obohatenie úmyselné, na ktoré sa vzťahuje v zmysle § 107 ods. 2 OZ 10 ročná premlčacia lehota, ktorá od uzavretia predmetnej zmluvy (od kedy najskôr mohlo dôjsť k plneniam žalobkyne a tým vznikaniu bezdôvodného obohatenia žalovaného) dňa 23.02.2006 do podania žaloby na súd dňa 01.10.2014 neuplynula. Súd tak námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z vykonaného dokazovania tak mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobkyni ako dlžníčke bol na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 23.02.2006 poskytnutý zo strany žalovaného ako veriteľa spotrebiteľský úver vo výške 26.000,- Sk (863,- Eur), za ktorý zaplatila spolu 5.249,32 Eur. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná (žalovaný sám predložil k vyjadreniu k žalobe listinu označenú ako „splátky a pokuty“, z ktorej táto suma vyplýva a vo svojich vyjadreniach nespochybnil jej samotnú výšku). Vzhľadom na skutočnosť, že úverová zmluva neobsahovala povinný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, s čím priamo zákon (§ 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ) spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti takejto zmluvy, zmluva je považovaná za bezúročnú a bez poplatku. Žalobkyňa tak ako dlžník mala zaplatiť žalovanému ako veriteľovi len istinu úveru, t.j. 863,- Eur, a preto rozdiel medzi istinou s reálne zaplatenou sumou 5.249,32 Eur, t.j. 4.386,32 Eur tvorí bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, ktorá si uplatnila právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré v zákonnej lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. aj vyčíslila. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny právneho zástupcu žalobkyne za 3 úkony právnej služby - 1.) prevzatie a príprava zastúpenia dňa 22.12.2014 podľa § 10 ods. 1, 2 a § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „AT“), 2.) zastupovanie na pojednávaní dňa 19.01.2015 (ktoré bolo odročené bez prejednávania veci) podľa § 10 ods. 1, 2 a § 13a ods. 1 písm. d) AT v rozsahu 1 odmeny a 3.) zastupovanie na pojednávaní dňa 16.02.2015 podľa § 10 ods. 1, 2 a § 13a ods. 1 písm. d) AT spolu vo výške 2 x 160,99 Eur a 1x 40,25 Eur (z tarifnej hodnoty veci 4.386,32 Eur) + 1 x 8,04 Eur režijný paušál za úkon v roku 2014 a 2 x 8,39 Eur režijný paušál za úkony v roku 2015 (§ 16 ods. 3 AT). Keďže právny zástupca žalobkyne je preukázateľne platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa mu odmena a náhrady podľa § 18 ods. 3 AT o DPH vo výške 77,41 Eur (20% z 387,05 Eur). Preto súd ukladá žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 464,46 Eur (160,99 Eur + 8,04 Eur + 40,25 Eur + 8,39 Eur + 160,99 Eur + 8,39 Eur + 77,41 Eur) na účet jeho právneho zástupcu. V porovnaní s vyčíslením trov právneho zastúpenia predložených žalobkyňou súd nepriznal žalobkyni nárok na režijný paušál pri úkone „prevzatie a príprava zastúpenia“ v uplatnenom rozsahu 8,39 Eur ale len v rozsahu 8,04 Eur vzhľadom na to, že z plnomocenstva uloženého v súdnom spise je zrejmé, že žalobkyňa udelila plnomocenstvo svojmu právnenému zástupcovi dňa 22.12.2014, t.j. v roku 2014 a nie v roku 2015.

Súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 263,- Eur (6% z 4.386,- Eur) podľa položky č. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a to v súlade s citovaným § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Žalobkyňa, ktorej žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené, bola ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch oslobodená od platenia súdneho poplatku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Bol toho názoru, že sa súd prvého stupňa sa nezaoberal ním vznesenou námietkou premičania. Poprel status žalobkyne ako spotrebiteľky. Uviedol, že v prípade zmluvy o úvere č. XXXXXXXX nešlo typovo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale o zmluvu o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka a žalovaný má nárok nielen na vrátenie poskytnutého úveru, ale aj na vrátenie príslušného poplatku, ktorý v zmysle bodu 13 Všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru predstavoval v 1/3 dohodnutý úrok a vo zvyšných 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Trval na to, že vo veci vydaný rozhodcovský rozsudok predstavuje prekážku res iudicata. S poukazom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, resp. ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred vyhlásením.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej špeciálna úprava spotrebiteľského úveru v čase uzatvorenia zmluvy zo dňa 23.2.2006 bola obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z.z.. Uvedený právny predpis v § 2 písm. a) definoval spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Zákon č. 258/2001 Z.z. v § 2 písm. a) obsahoval len príkladný, teda neuzavretý výpočet foriem spotrebiteľských úverov. Za spotrebiteľský úver sa tak mohla považovať akákoľvek forma spotrebiteľského úveru v tomto ustanovení osobitne nevymenovaná. Navyše samotný zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2007 vo svojom názve obsahoval termín úver, a preto by nebolo logické len v dôsledku neuvedenia tohto pojmu v § 2 písm. a) neaplikovať na právne vzťahy vzniknuté medzi účastníkmi uzatvorením zmlúv o úvere, tento špeciálny právny predpis. Nemožno preto akceptovať argumentáciu žalovaného uvedenú v jeho odvolaní spočívajúcu v tom, že predmetný právny vzťah by sa mal posudzovať len ako vzťah obchodnoprávnej povahy založený zmluvou o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobkyni túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred, a to pre väčší počet spotrebiteľov. Navyiac, žalovaný má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným tvrdené, a ani preukázané, aby úver poskytoval žalobkyni za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 23.2.2006 (ďalej len „ZoSU“) je fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom podľa § 3 ods. 2 tohto právneho predpisu je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

V zmluvách o úvere chýba akýkoľvek údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Tento údaj predstavuje jednu z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSU. S neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov sa nespája neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Citovaný zákon však v § 4 ods. 2 písm. g) poskytuje spotrebiteľovi zvýšenú ochranu, a to v tom, že v prípade, ak nie je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri takejto právnej úprave, ak zmluva o úvere zo dňa 23.2.2006, číslo zmluvy XXXXXXXX údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov neobsahovali, žalovanému nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov. Prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré musí podľa § 451 Občianskeho zákonníka žalobkyni vydať.

Vo vzťahu k námietke žalovaného o oprávnenosti požadovať poplatok predstavujúci zahŕňajúci náklady na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť, odvolací súd poukazuje na to, že neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky už bola judikovaná rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 21C 123/2014 zo dňa 8.10.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co 2/2015 zo dňa 11.3.2015, v dôsledku čoho bol žalovaný podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný zdržať sa používania takejto podmienky v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi.

Neopodstatnenou je i námietka žalovaného o absencii vysporiadania sa súdu prvého stupňa s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je totiž zrejmé, že súd prvého stupňa sa so vznesenou námietkou premlčania zaoberal v dostatočnej miere, pričom jeho závery nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Odvolací súd sa so záverom súdu prvého stupňa o vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, v dôsledku čoho sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka), plne stotožňuje. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a preto jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce

sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy so žalobkyňou už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úverov úprava vyžadujúca uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Žalovaný napriek tomu v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov neuviedol. Takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

Pokiaľ ide o žalovaným namietanú prekážku *res iudicata*, odvolací súd poukazuje na to, že už v minulosti v právnej veci práve žalovaného explicitne v rozsudku sp. zn. 21Co 25/2012 zo dňa 18.6.2013 konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porov. „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k. 10CoE/308/2011-39). Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22.1.2014). Tento záver bol prijatý i Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Obdobne tiež Uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013 cit.: „V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku *rei iudicata*.“

S prihladnutím na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok vo všetkých jeho výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). V podrobnostiach je potrebné odkázať na skutkové i právne závery uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešný žalovaný je povinný nahradiť úspešnej žalobkyni trovy odvolacieho konania. Trovy žalobkyne v odvolacom konaní predstavujú trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu) v hodnote 160,99 Eur a 8,39 Eur režijný paušál, čo spolu s 20 % DPH predstavuje sumu 203,26 Eur. Uvedenú sumu je žalovaný povinný ju zaplatiť do rúk alebo na účet právneho zástupcu žalobkyne JUDr. Igora Šafranka do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.